

Elegits per a la glòria

Per anar de discoteques per Nova York, poseu-vos un gall al cap i feu veure que coneixeu tothom. A partir d'aquest instant només queda que el porter es digni assenyalar-vos amb el dit i entrar.

Davant de cada discoteca de Nova York trobareu, quasi sempre, un grapat de gent darrere una tanca vigilada per guàrdies de seguretat amb aspecte de gorilles. Són els que esperen, faci fred o calor, que el porter es digni assenyalar-los amb el dit per

poder entrar. Són una mena de gent avesada a la resignació, la majoria hispans, que saben que si no ets guapo, o com a mínim tens la gràcia d'aparentar-ho, trigaràs hores a ser elegit. A les discoteques que es deixa passar tothom no hi va ningú. Tenir un ra-

mat d'hispans a la porta dona color al local, i el que entra ho fa com si dins l'esperés la terra promesa. El porter es converteix, cada nit, en un déu que designa el destí de la gent. Són personatges estrafolaris, cínics, que saben el seu paper i el representen

sense escrúpols, davant dels ulls de clemència dels que confien que, una hora o altra, també podran entrar a la glòria. Mentrestant, veuen com altres tenen la fortuna d'arribar en cotxe, obrir-se pas, dir el seu nom i entrar sense pagar. Són els que pertanyen a

A Red Zone, la més cèntrica, els que volen entrar són molts, els que esperen també.

Un devot potentat va fer erigir un temple en memòria de la seva filla difunta que ara és *Limelight*, una cosa ben diferent.

la *Guest list* una llista que el porter sempre du sota el braç i on hi ha apuntada tota la gent que prèviament ha trucat a una sèrie de números de telèfon i ha convençut el mànager que ell és un VIP i no té per què pagar.

UN LLOC PER A FER DE TOT

Les discoteques de Nova York estan pensades perquè es pugui fer, pràcticament, de tot. Pots ballar, sopar, emborratxar-te, dormir quan estàs cansat, veure vídeos, fer una exhibició dalt d'un escenari, fumar maria sense compliments, o anar a qualsevol racó a fer el que et sembli. També es pot llogar entre setmana per fer *private parties*, o pots anar a veure actuacions en directe, o fins i tot un combat de boxa. Naturalment cadascuna té el seu ambient i a ningú se li acut barrejar-se. Hi ha discoteques que a l'entrada deixen una americana a l'home que no en porta, com per exemple a *Regine's*, un local ple de miralls i llums daurades, i raïms de perles que pengen de tot arreu, amb parelles que freqüen els cinquanta i amb Moët Chandon a 215 dòlars.

O a *Stringfellow's*, on és difícil entrar si no et veuen arribar en *limousine*. Però qui vol passar una altra mena de nit no necessita americana. La majoria d'aquests llocs són locals aprofitats. Antics teatres: *Palladium* o *The World*; fàbriques abandonades: *Mars* o *Red Zone*; una església: *Limelight*; una antiga estació de metro: *Tunnel*, o fins i tot un banc: *MK*. Encara que sempre n'hi ha una o dues de moda, els caps de setmana s'omplen totes. El nombre d'hispanos davant de la porta dona una idea de quina és la número u en aquests moments. El relleu passa aviat a una altra mà, però qui està a dalt de tot ho sap i se n'aprofita. *Mars*, *Red Zone*, *MK*, són les que ara es diuen *hot*, és a dir, allà on s'ha d'anar.

DESCARREGAR ADRENALINA

Mars, situada a la part sud-oest de Manhattan, s'omple cada nit de gent delerosa de *watts*. Els qui han d'esperar a fora, han de suportar la humitat del Hudson i la mirada perduda d'alguna rata que s'ha escapat del port. A *Mars* quasi tothom arriba en taxi.

Al taxista, que també es hispà, no cal que li cantis l'adreça, se la sap de memòria. I mentre et passeja per carrers sordids, et fa una repassada de totes les discoteques de N.Y. i finalment acaba parlant d'Espanya i de la Costa del Sol.

Mars és una antiga fàbrica de productes càrnics. Quatre pisos i un munt de racons, a cada lloc una música diferent. Quan estàs esgotat pots anar a una sala plena de sofàs, cosa molt usual a totes les discoteques novaiorqueses, i on, al final de la nit, trobes gent dormint com si fossin a casa seva. Llums roges que il·luminen unes escales de maó, una col·lecció de verges penjades darrere la barra, estàtues al mig de la pista, làsers... Un terrat on pots anar a guaitar les misèries de l'entorn i un diumenge dedicat als gais, que és especialment distret.

Red Zone té l'avantatge, de ser més cèntrica. El porter, un gai de mirada extraviada, no para de controlar la *Guest list*, els que volen entrar són molts, els que esperen també. El local és una sala immensa amb un escenari per a actuacions. A les parets projecten diapositives de ra-

mats de pingüins, que sembla una prolongació de la gent que es passeja per *Red Zone*. Unes escales et porten a una sala més petita: només hi fan cap els que el porter vol. L'ambient és més selecte, la música no tan enfadada i si tens gana hi ha un reservat on pots sopar el que vulguis. Quan estàs avorrit de ser un senyor pots guaitar a una barana i veure el que fan els de sota. Centenars de novaiorquesos botant al costat dels pingüins, rotllanes de gent que bada amb algú que se li acut fer *break dance* però en versió moderna, o un travestí que llueix els seus encants dalt de l'escenari. Finalment acabes per baixar.

Palladium també és un d'aquells llocs que el taxista se sap de memòria. A *Palladium* organitzen combats de boxa, o porten qualsevol grup que pugui omplir. És una manera de fer clients i que tothom s'hi hagi acostat, com a mínim, una vegada. Els caps de setmana s'omple d'executius que van a descarregar l'adrenalina acumulada durant els dies de feina. La barra és plena d'homes que controlen el moviment de dones. El joc de mirades funciona i si bades una mica,

Tunnel és el paradís dels negres, omplien la pista i remouen els malucs en parella.

aviat tens al costat algú que et pregunta qualsevol bestiesa per lligar. Els executius ballen, evidentment, amb l'americana posada i les dones acostumen a anar amb sabates de taló, desmesuradament alts.

Palladium era un teatre que encara conserva pintures i baranes d'estil rococó i tot un pati de butaques al pis de dalt, on més d'un aprofita la confusió de cadires per rebolcar-s'hi. Monitors de televisió que puguen i baixen i un disseny de llums espectacular. Música bastant horrible i uns cambrers musculats que llueixen la samarreta de la casa i et preparen gin-tònics pel preu mòdic de sis dòlars i mig.

La portera de *Palladium*, per sí sola, ja val una visita. És una dona amb veu de piula —com la majoria d'americanes— i aspecte de sonada. Du el cap trepat com una bruixa i quan et parla et mira com si no acabés de creure que hi ha algú al seu davant. Evidentment és la que controla qui entra i qui no. Abans de passar la barrera de gorilles et mira amb indiferència, però si descobreix el teu nom a la llista, immediatament canvia d'expressió,

com si en traspassar la tanca entressis al seu món.

Una de les discoteques que vol anar a veure tothom quan arriba a N.Y. i va despistat és *Limelight*. Un devot potentat va fer erigir aquest temple en memòria de la seva filla difunta i per al futur ús de tots els creients. El que no sabia aquest senyor és que es convertiria en temple d'una cosa ben diferent. L'entrada podria recordar l'infern de Joyce, però quan ets a dins veus que tot és de mentida. Un home net d'aspecte llòbrec ven bijuteria barata col·locada en una caixa de morts. Més endavant, una sala amb bancs d'església projecta vídeos de l'Elvis Presley. La pista de ball és el mateix terra de fusta, ple de bonys i estelles, on fa anys venien agenollar-se uns feligresos que res tenen a veure amb els d'ara. Ara, la majoria són japonesos que ballen tots igual una música que també sona igual. Al fons de la nau hi ha l'orgue i a un costat la trona, d'on de tant en tant surten ràfegues de fum per fer ambient, ja que els americans —i molt menys els japonesos— no fumen. Hi ha unes cambres que volten per la pista amb la safata ben alçada, refregant

el melic a la clientela.

Hi ha un campanar amb unes escales que arriben fins al cor. Al davant de la rosassa, les parelles es toquen a ritme de música-disco. Els que es volen exhibir ballen dalt de l'escenari i els que no volen que els vegin es tanquen en un reservat controlat per un porter. El que era la sagristia ara és un bar en forma de castell, on el sacerdot reparteix combinats als escolanets. Tot això barrejat amb una holografia que es conserva intacta i que és la gràcia del local. Sants i santes, verges, querubins, sacerdots... tots han de contemplar com el cel s'ha convertit en un infern que no acaba de ser.

TUNNEL: DORMIR COM SI FOSSIS A CASA

Tunnel és un laberint de corredors, sales, racons i més racons. Un túnel de metro convertit en la discoteca més gran de N. Y. *Tunnel* és el paradís dels negres, omplien la pista i remouen els malucs en parella.

Al fons, els rails de tren, il·luminats, condueixen no se sap on. Per tots els racons hi ha gent dormint, rebentada de tant ballar, de tant... Al so-

terrani, una sala que podria ser la de qualsevol casa, amb llar de foc, sofàs i butaques confortables, tauletes i molts coixins. També hi ha una pista petita per si, entre becaina i becaina, algu s'anima a ballar. Però no dóna resultat, a les tres de la matinada tothom dorm.

Tunnel fa olor a marihuana. Els negres es preparen els porros sense gaires miraments. Al lavabo de senyores hi ha una dona amb un davantal que controla que dins del wàter no hi entri més d'una persona. La porta on arriba a terra i quan veu més d'un parell de peus es posa a cridar fins que les de dins surten rient. A més a més té una paradeta muntada per si t'has descuidat alguna cosa a casa: tampax, perfums, agulla i fil, botons, imperdibles, tota mena de maquillatge, pintes, encenedors, mocadors..., però les negres són espavilades i l'únic que fan es comprovar que la dona es despisti per esquitllar-se dues dins del wàter. Entretant, els que dormen, esperen que la discoteca tanqui. Algú o altre ja els avisarà. *Pyramid*, *Ritz*, *The World* són al sud-est de Manhattan. Per arribar a *The World* has de travessar uns

La Libreria
de la Generalitat
de Catalunya

ESPAI PER CONÈIXER

Un espai important per a Catalunya.
Al centre de Barcelona.
Obert a tot el món.

Per conèixer totes les publicacions de la Generalitat —llibres, catàlegs, Diari Oficial (DOGC), cartells, etc— i les publicacions d'organismes internacionals com l'ONU, la UNESCO, etc. Ofereix tots els serveis relacionats amb el DOGC:

venda d'exemplars,
contractació
d'anuncis, etc.
Disposa de servei de
vídeo i bancs de
dades informatitzats
tant del DOGC com
de publicacions.

Horari Libreria:

De dilluns a dissabte, de 9 a 14,30
i de 15,30 a 20 hores

Horari contractació d'anuncis:

De dilluns a divendres de 9 a 13 hores

Adreça:

Rambla dels Estudis, 118 (Palau Moja)
08002 Barcelona
Tels 302 68 35 - 302 64 62

I posa al vostre abast més
de 800 títols.
El volum editorial de la
nostra institució requeria un
espai funcional propi.
Ara en té un a mida:
la Libreria de la
Generalitat de Catalunya. Veniu a conèixer-la.

Generalitat de Catalunya

Libreria

Mars és una antiga fàbrica de productes càrnics.

carrers que no tothom hi està disposat. Gent tocada pel crack es posa a xisclar al mig del carrer i quan arribes a la porta t'atura un porter amb l'aspecte del goril·la més primari, cosa que no invita gaire a entrar-hi. Tot i així el local s'omple, perquè a N. Y. hi ha públic per a tot. *The World* era un teatre i més tard una sala dedicada a fer festes de casament. Els dimarts s'omple d'homosexuals que fan la seva orgia particular. El dia gai és un bon dia per anar de discoteca. Són gent sense manies, disposats a tot. El diumenge a *Mars*, el dilluns a *Limelight*, el dimarts a *The World*... Cada dia de la setmana tenen una discoteca assegurada. Jovenets –i no tant jovenets– es passegen amb

tanga o ballen dalt d'una tarima i es deixen tocar si els col·loques un billet davant del sexe. Com més dòlars pengen del tanga, més s'animen els altres a fer el mateix. La pista de ball es converteix en una orgia on sempre és ben acceptada la dona que juga el seu joc.

TORNAR A CASA AMB LES BUTXAQUES PLENES

A l'entrada de cada discoteca es molt normal trobar una taula plena de papers de propaganda d'altres locals o targetes que et redueixen el preu d'entrada de la mateixa discoteca on ets. Quan ja és hora de plegar –les quatre o les cinc– ho fas amb les butxaques plenes de papers,

però ningú llança res, d'una manera o d'altra, sempre t'orienta.

És la matinada i la vida de les discoteques s'acaba. N. Y. continua bullint. Fa molt de fred i ets lluny de casa. Intentes aturar un taxi –no sempre és fàcil–. Un altre hispà et torna a parlar de les mateixes coses que has sentit centenars de vegades. Ell té el cap més clar que tu i juga amb avanatge.

L'Empire Dinner pot ser un bon lloc per rematar la nit a N.Y. Un plat combinat i qualsevol cosa per beure. Després, un cafè exprés, que sempre és un luxe aquí. *L'Empire Dinner* és un local en blanc i negre, ple de vidrieres. Un cotxe –anys cinquanta– de color verd

metal·litzat aparcad davant la porta, gent fent cua, gent que ve de qualsevol lloc, gent amb vestits llargs de lluntons i gent penjada. Un personatge vestit de vermell es dedica a fer massatges a preu de propina. Olor d'un munt de coses barrejades. Olor de nit. Fet i fet, una pel·lícula.

Tornes a agafar un taxi, o amb sort trobes un conegut amb cotxe propi. El porter de casa, que també és hispà, et diu bon dia perquè ja s'hi veu. A *L'Empire Dinner* continuen donant plats combinats i l'home de vermell no para de fer massatges. I és que N. Y. no s'ha fet per dormir.

Isabel Olesti
(Nova York)